

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník X
trvale bytem V X
zastoupen advokátem Mgr. Pavolem Khelem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 2. 2020, č. j. X, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou, která byla zdejšímu soudu postoupena dne 5. 3. 2020 usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2020, č. j. 28 A 2/2020-13, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno X. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 roky a podle § 118 odst. 3 tohoto zákona stanovil žalobci dobu 20 dnů k vycestování z území ČR, současně dle § 120a tohoto zákona vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 uvedeného zákona.
2. Žalobce byl dne 22. 3. 2019 kontrolován v X hlídkou policie při cestě autobusem z České republiky do Polska. Ke kontrole předložil platný cestovní pas Kostariky. Podle otisku přechodového razítka vstoupil žalobce na území ČR dne 3. 5. 2018.
3. Do protokolu o výsledku účastníka v rámci zahájeného řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že přicestoval do ČR dne 3. 5. 2018, od té doby území ČR neopustil. Na území ČR si chtěl otevřít kavárnu. Žalobce dále uvedl, že na ČR nemá žádné vazby, a to ani rodinné, maminka a babička žijí v Kostarice. Správní vyhoštění pro něj bude mít negativní důsledky v té podobě, že by zde nemohl podnikat. Žalobce dále uvedl, že mu v návratu do Kostariky nebrání žádný důvod, nemá žádné zdravotní problémy, v ČR nemá mimo školy žádné společenské nebo kulturní vazby, žádný majetek.
4. Správní orgán I. stupně i žalovaná dospěly ke shodnému závěru, že žalobce pobýval na území ČR oprávněně od 3. 5. 2018 do 31. 7. 2018, a to na základě čl. 1 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Kostarické republiky o zrušení vízové povinnosti. Od 1. 8. 2018 do 22. 3. 2019 žalobce pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, byly tak splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců z hledisek uvedených v § 174a tohoto zákona. Vzhledem k závažnosti a druhu protiprávního jednání s ohledem na věk žalobce a to, že na území ČR nemá žádné kulturní ani rodinné a společenské vazby, ani žádný majetek, nebude mít rozhodnutí do jeho rodinného života žádný dopad. S ohledem na délku neoprávněného pobytu 7 měsíců, nelze hodnotit negativní dopady na možnost otevřít si na území ČR kavárnu a podnikat zde považovat za nepřiměřené. Délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR, správní orgány odůvodnily neoprávněným pobytem žalobce na území od 1. 8. 2018, podotkly, že se žalobce nesnažil získat pobytové oprávnění.
5. Nad rámec důvodů uvedených správním orgánem I. stupně žalovaná doplnila, že mírnější opatření nepřipadá v úvahu. Byly zjištěny důvody pro uložení správního vyhoštění a nebyly zjištěny takové okolnosti, pro které by nebylo možné správní vyhoštění aplikovat pro nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalovaná se

odmítla zabývat polemikou, jak na pobyt nahlížet v případě, že by žalobce území periodicky opouštěl a opět se vracel. Takové skutečnosti v daném případě nenastaly, žalobce na území ČR pobýval nepřetržitě od 3. 5. 2018 do 22. 3. 2019, kdy byl zajištěn, aniž by území opustil. Ve shodě se správním orgánem I. stupně žalovaná konstatovala, že neoprávněný pobyt žalobce je datován od 1. 8. 2018, neboť 31. 7. 2018 uplynula doba, po kterou byl na území ČR oprávněn přechodně pobývat bez víza. Plyne-li pobyt osvobozený od vízové povinnosti podle dvoustranné bezvízové dohody sjednané ČR s jiným státem, plyne současně i 90 dnů pobytu osvobozeného od vízové povinnosti podle čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806. Při pobytu osvobozeném od vízové povinnosti na území ČR na základě dvoustranné bezvízové dohody nemůže cizinec bez vycestování z území ČR navázat dalším pobytem 90 dnů podle tohoto nařízení. Pokud se žalobce domníval, že je na území ČR oprávněn nepřetržitě pobývat po dobu 180 dnů, nedošlo z jeho strany k vycestování ani po 29. 10. 2018 a k odhalení jeho neoprávněného pobytu došlo až činností policie. K námitce, že jej do nastalé situace uvedl zplnomocněný zástupce nesprávným poučením, žalovaná podotkla, že tyto skutečnosti jsou pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění irelevantní. Dále uvedla, že doba v délce 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí s přihlédnutím k době neoprávněného pobytu přibližně 7 měsíců. Podle žalované se nejednalo o vybočení ze správní praxe aplikované v obdobných případech či překročení mezí správního uvážení. Rovněž nelze pominout, že protiprávní jednání žalobce bylo odhaleno až činností policie. Žalobce, přestože není držitelem pobytového oprávnění, měl v úmyslu zdržovat se na území ČR dlouhodobě a činil tak, v průběhu pobytu nepodnikl žádné kroky k legalizaci pobytu ani vycestování.

II. Žaloba

6. Žalobce namítal, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nezohlednila všechny odvolací námitky. Především je nepřezkoumatelná právní úvaha žalované, která se týká právního režimu žalobce coby cizince pobývajícího na území v rámci bilaterální uzavřené mezi ČR a Kostarikou. Žalovaná postupovala v rozporu s Dohodou mezi vládou ČR a vládou Kostarické republiky o zrušení vízové povinnosti č. 126/2000 Sb. m. s. a v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, z nichž přijatý závěr nevyplyvá. Režim právní úpravy dle nařízení 2018/1806 je režimem obecným, bez ohledu na to, zda ten který členský stát EU upraví otázku vstupu cizinců jiným způsobem. Žalobce odkázal na skutečnost, že na internetových stránkách Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, je Kostarika uvedena na seznamu států, jejichž občané mohou nad rámec pravidla 90/180 pobývat bez víza na území ČR po dobu max. 3 měsíců.
7. Závěr žalované má potom dopad na další otázky. Není lhostejné, k jakému datu lze hodnotit pobyt žalobce na území ČR jako nezákonný. Žalovaná vychází z nesprávné interpretace, když pobyt žalobce považuje za pobyt neoprávněný od 1. 8. 2018. Pokud by jako neoprávněný pobyt žalovaná posuzovala dobu až ke dni 29. 10. 2018, byl by neoprávněný pobyt žalobce o citelně 3 měsíce kratší, což by logicky mělo vést k jiné úvaze o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU.
8. Žalobce namítal, že kalkulace doby pobytu občana Kostariky je složitá a správný výpočet není jednoduchý. Dále uvedl, že z ČR jezdil do Polska opakovaně, žalovaná ani správní orgán I. stupně se otázkou pobytu v Polsku a ČR nezabývaly, žádný ze správních orgánů se nezabýval tím, jakou přesnou dobu strávil žalobce v ČR a jakou v Polsku. Žalobce

odkazoval na to, že pobytový režim státního příslušníka Kostariky je benevolentní, postačí, pokud jednou za 6 měsíců vycestuje, být na 1 den, a poté opětovně čerpá dalších 180 dnů dle výše popsaného režimu.

9. Žalobce uzavřel tím, že žalovaná porušila čl. 4 nařízení, čl. 1 dohody a § 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a vydala rozhodnutí, které je zcela nepřiměřené okolnostem daného případu.
10. V doplnění žaloby ze dne 4. 3. 2020 žalobce dodal, že v rámci svého pobytu na území ČR si vytvořil pevné podnikatelské zázemí, jak uvedl již před správním orgánem I. stupně. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil výpis z obchodního rejstříku týkající se X, v níž je jednatelem a společníkem.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému projednání a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které byly naplněny podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a zhodnocena otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 174a odst. 1 tohoto zákona. Protože žalovaná postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
14. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, z něhož se žalovaná omluvila, stejně jako žalobce. Právní zástupce žalobce setrval na žalobní argumentaci, uvedl, že žalobce se nebránil závěru ohledně nelegálního pobytu, zpochybňoval ale jeho délku, která se odrazila také na stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Ta je nepřiměřená, při jejím stanovení měla být také zohledněna míra zavinění žalobce dané situace.
15. Soud doplnil dokazování žalobcem předloženým výpisem z obchodního rejstříku týkajícím se korporace X a rovněž úplným výpisem, který si sám opatřil. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce, který je státním příslušníkem Kostarické republiky, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR tj. bez platného víza nebo příslušného pobytového oprávnění.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem.*
20. Podle § 18 zákona o pobytu cizinců *cizinec může pobývat na území přechodně bez víza,*
 - a) stanoví-li tak přímo použitelným právní předpis Evropských společenství a není-li v souladu s tímto právním předpisem mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády [§ 181 písm. a)] stanoveno jinak,*
 - b) stanoví-li tak v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství mezinárodní smlouva nebo vláda svým nařízením [§ 181 písm. b)].*
21. Z článku čl. 1 Dohody mezi vládou České republiky a Kostarické republiky o zrušení vízové povinnosti ze dne 7. 6. 2000, publ. pod č. 126/2000 Sb.m.s, vyplývá, že občané Kostarické republiky, držitelé platných cestovních pasů uvedených v příloze této dohody, mohou vstupovat a pobývat na území ČR bez víza *po dobu nepřesahující devadesát dnů.* V případě, že hodlají na území ČR pobývat po dobu delší než devadesát dnů nebo zde chtějí vykonávat výdělečnou činnost, musí si předem opatřit víza na diplomatické misi nebo konzulárním úřadu.
22. Vzhledem k tomu, že ČR je členským státem EU, je třeba aplikovat i přímo použitelné právní předpisy Evropských společenství. V daném případě je relevantní Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Uvedené nařízení navazuje na Nařízení Rady (ES) č. 539/2011 ze dne 15. března 2011, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Dle čl. 4 odst. 1 ve spojení s přílohou II Nařízení 2018/1806 jsou státní příslušníci Kostariky osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž délka *nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.* Shodně nevyžadovalo pro státní příslušníky Kostariky vízum pro pobyt nepřekračující 3 měsíce předchozí Nařízení č. 539/2001 v konsolidované verzi.
23. Předně soud uvádí, že důvodný není první žalobní bod, v němž žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nevypořádání se s odvolacími námitkami.
24. Podle názoru soudu odůvodnění rozhodnutí žalované odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná dostatečně podrobně vymezila jak rozhodující skutkové okolnosti věci, tak uvedla právní předpisy, dle nichž žalobcův případ posoudila, včetně výkladu relevantních ustanovení bilaterální smlouvy a přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, a odůvodnila, jak je třeba tato ustanovení aplikovat na konkrétní případ. Ostatně se zaujatými právními závěry žalobce polemizuje a označuje je za nezákonné. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí reagovala i na další dílčí odvolací výtky – vyjádřila se k vstupu na území Polska i namítané benevolenci režimu

pobytu, pokud by žalobce byl na jediný den vycestoval z území ČR, rovněž hodnotila námitku, že se žalobce do dané situace dostal vinou nesprávného poučení předchozího zmocněnce. Žalovaná se zabývala i přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, také přezkoumala správní úvahu správního orgánu I. stupně o délce doby, po kterou nebylo žalobci umožněno vstoupit na území členských států EU.

25. Výklad správních orgánů, který zaujaly k čl. 1 Dohody mezi vládou České republiky a Kostarické republiky a čl. 4 Nařízení 2018/1806, z něhož vyplývá pravidlo bezvízového styku pro příslušníky třetích států uvedených v příloze II v délce nepřekračující 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je správný. Žalobci lze přitakat, že režim právní úpravy pobytu dle Nařízení 2018/1806 je obecný a je k němu potřeba vzít v úvahu i právní úpravu bezvízového pobytu na základě platných mezinárodních dohod, které ČR uzavřela před vstupem do EU (srov. čl. 20 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody).
26. Nad rámec pravidla, podle něhož může žalobce jako státní příslušník Kostarické republiky pobývat bez víza na území členských států EU (včetně ČR) nejdéle po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, může žalobce na území ČR pobývat v souladu s čl. 1 shora uvedené bilaterální dohody o bezvízovém styku. Ve shodě se žalovanou má soud za to, že pokud plyne doba pobytu osvobozeného od vízové povinnosti podle bilaterální dohody, plyne současně i maximální doba 90 dnů pobytu bez vízové povinnosti během jakéhokoliv období 180 dnů dle čl. 4 Nařízení 2018/1806, resp. dle předchozího nařízení. Pokud je vyčerpána maximální doba 90 dnů bezvízového pobytu v období předcházejících 180 dnů na území členských států EU (včetně ČR), mohl by cizinec na území ČR bez víza pobývat pouze za podmínek stanovených bilaterální dohodou. Bilaterální dohoda týkající se státních příslušníků Kostarické republiky přitom opravňuje k pobytu na území ČR pouze po dobu nepřesahující 90 dnů, bez pravidla dalšího časového omezení. V žalobcově případě však byla tato maximální doba 90 dnů opravňující ho k bezvízovému pobytu na území ČR vyčerpána shodně jako doba stanovená dle pravidla 90/180, tj. ke dni 31. 7. 2018. Výklad žalobce, podle kterého by nad rámec doby 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů na tuto dobu navazovala bez dalšího doba dalších 3 měsíců bezvízového pobytu, je v rozporu čl. 1 odst. 1 a 2 bilaterální dohody, jež pro pobyt delší než 3 měsíce na území druhého smluvního státu předpokládá povinnost opatřit si vízum. Jiná situace by nastala, pokud by žalobce po uplynutí maximální doby 90 dnů, po kterou může pobývat na území EU (včetně ČR) během jakéhokoliv období 180 dnů, z území schengenského prostoru vycestoval a následně by se do ČR vrátil. Pak by nad rámec doby stanovené přímo použitelným předpisem ve smyslu § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců, mohl na území ČR znovu pobývat bez víza po dobu nepřesahující 90 dnů v souladu s § 18 písm. b) ve spojení s čl. 1 odst. 1 předmětné bilaterální dohody. To se však nestalo.
27. Žalobce tedy na území ČR pobýval oprávněně po dobu 90 dnů od 3. 5. 2018 do 31. 7. 2018, od 1. 8. 2018 již na území ČR pobýval bez platného víza či pobytového oprávnění, a to až do 22. 3. 2019, kdy byl policií zadržen. Správní orgány nejen správně aplikovaly relevantní právní úpravu, ale také pro účely posouzení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstoupit na území členských států EU, vycházely ze správného skutkového předpokladu, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně po delší dobu cca 7 měsíců. Další konkrétní námitky vůči správnímu uvážení, na němž je stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožněno vstoupit na území členských států EU, ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců založeno, žalobce neuplatnil. Pokud až v průběhu ústního

projednání žaloby žalobce prostřednictvím právního zástupce zmínil, že tato doba je nepřiměřená a při jejím určení se mělo přihlídnout k míře zavinění, neboť do dané situace se žalobce nedostal svou vinou, jednalo se o žalobní námitku opožděnou, uplatněnou po lhůtě k rozšíření žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

28. Pokud žalobce v žalobě namítal, že kalkulace doby pobytu pro občana Kostarické republiky je složitá a správní orgány se nezabývaly výpočtem s ohledem na dobu strávenou v Polsku, neshledal soud námitku opodstatněnou. Ve shodě s tím, co uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná, musí soud konstatovat, že z podkladů, na jejichž základě byla správní rozhodnutí vydána, nevyplývá, že by žalobce v daném období území ČR opustil a pobýval na území Polska. Z otisku přechodových razítek v cestovním pasu žalobce pouze vyplývá, že žalobce do ČR přicestoval dne 3. 5. 2018, jak ostatně uvedl dne 22. 3. 2019 v rámci výsledku účastníka řízení. Tehdy jednoznačně vypověděl, že do ČR přicestoval dne 3. 5. 2018 letecky z Londýna, poté nepřetržitě pobýval na území ČR, nikam nevycestoval, až dne 22. 3. 2019 cestoval autobusem do Polska. Do Polska ovšem nedojel, neboť byl v Harrachově policií zadržen. Bližší skutečnosti k cestám do Polska žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl, ke svému tvrzení žádné důkazy, jež by vyvracely jeho předchozí tvrzení a údaje v cestovním pasu a údaje vedené v evidenci cizinců, nepředložil.
29. Skutečnost, že je právní režim pobytu státního příslušníka Kostarické republiky benevolentní a žalobci by stačilo, aby vždy na 1 den vycestoval z území ČR, namítal žalobce již v odvolání a žalovaná se s námitkou řádně vypořádala na str. 6 napadeného rozhodnutí. Se závěry žalované se soud ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Žalobcova argumentace byla hypotetická, rozhodující v dané věci bylo, že žalobce na území ČR nepřetržitě pobýval po uplynutí maximální doby 90 dnů, chtěl zde pobývat dlouhodobě, aniž by řešil vydání víza, případně příslušného pobytového oprávnění, např. za účelem podnikání.
30. K obecné námitce, že se jednalo o opatření zcela nepřiměřené okolnostem případu, soud především uvádí, že konstrukce ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, odst. 2 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, v tomto směru nenáleží správnímu orgánu diskreční oprávnění. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bránilo leda to, že rozhodnutí by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života.
31. Touto otázkou se správní orgán I. stupně i žalovaná podrobně zabývaly, jejich úvahy byly přezkoumatelným způsobem vyjádřeny v odůvodnění správních rozhodnutí, jež tvoří celek. Závěr, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, žalobce zpochybňoval pouze tvrzením, že si na území ČR vytvořil pevné podnikatelské zázemí, což soudu navrhol prokázat výpisem z obchodního rejstříku ohledně korporace Gallardo & Kalavera s.r.o. Předně soud uvádí, že není pravdou, že by se takové tvrzení objevilo již v řízení před správním orgánem I. stupně. Do protokolu o výsledku ze dne 22. 3. 2019 žalobce jednoznačně k dotazu na vazby na území ČR uvedl, že zde nemá žádný majetek, teprve si zde chce koupit kavárnu a založit s. r. o. a že má něco rozjednané. V žádném případě se nevyjadřoval tak, že by měl na území ČR stabilní podnikatelské zázemí, které by mu bránilo v návratu do státu původu. A žádné takové tvrzení žalobce neuplatnil ani v odvolacím řízení. Nelze tedy správním orgánům vytýkat, že stabilní ekonomické zázemí nevzaly v úvahu při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.

32. Ani soudem doplněné dokazování výpisem a úplným výpisem z obchodního rejstříku, z nichž vyplynulo, že žalobce je teprve od 24. 4. 2019 (tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí) zapsán jako jednatel a společník se splaceným vkladem 500 Kč korporace Gallardo & Kalavera s.r.o., závěry správních orgánů nevyvrací. Zjištěná skutková okolnost neznámá, že by měl žalobce na území ČR vytvořeno dlouhodobé a silné podnikatelské zázemí, pro které by rozhodnutí o správním vyhoštění, s přihlédnutím ke všem ostatním správními orgány zjištěným skutečností, představovalo z hlediska zásahu do žalobcova soukromého života opatření nepřiměřené.
33. Lze tedy uzavřít, že podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly splněny.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora rozvedených úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jehož náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. duben 2020.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně